

Julio A. Mànez

El moment de la veritat

El nomenament dels directors del Centre Dramàtic de la Generalitat i de la Fílmoteca valenciana tanquen un llarg parèntesi que ha de significar, necessàriament, abordar amb serietat dues parcel·les que encara pateixen un injustificable dèficit.

Amb el nomenament pràcticament assegurat d'Antonio Díaz Zamora per a dirigir el Centre Dramàtic de la Generalitat i de Ricard Muñoz Suay per a les mateixes funcions en la Fílmoteca Valenciana, es tanca un llarg parèntesi que no ha fet sinó danyar la imatge d'ambdues entitats. Si l'encert en la designació d'aquestes dues persones es continua en l'elecció de qui haurà de dur l'Institut Valencià de les Arts Escèniques i de la Música, podrà afirmar-se que la Conselleria de Cultura ha sabut ser fidel a tres dels seus més importants compromisos.

No és imprescindible estar vinculats a la Conselleria de Cultura per a considerar que els seus responsables estan duent a cap diversos projectes de gran envergadura que contribuiran a situar el debat cultural del nostre país en un terreny més ambiciós i molt menys provincià d'aquell a què fins fa ben poc se'ns tenia acostumats. Tampoc no suposa cap suport indiscriminat a la política cultural de la Conselleria l'observació, em sembla a mi que bastant ajustada als fets, que un dels seus mèrits més grans consisteix a ocupar-se una vegada per totes dels greus problemes d'infraestructura que en matèria cultural patim des de fa massa anys. Els projectes de la Conselleria, i la lenta realització d'aquests, palesen una actitud molt saludable, que potser degué manifestar-se molt abans, que desdenya el mesquí apedaçament dels problemes i la pretensió de subvenir només puntualment a les necessitats de la nostra cultura.

Siga el que siga el destí del Centre Dramàtic, com també el de la Fílmoteca i el de l'Institut Valencià de les Arts Escèniques i de la

Música, és necessari acollir la seua posada en marxa amb una actitud esperançada que, sense renunciar a la crítica, sàpia trobar el punt d'equilibri susceptible de qüestionar el gestor sense dubtar de la pertinència del funcionament d'entitats tan importants per a la consolidació del nostre futur cultural.

Convé insistir una vegada més que es tracta de projectes destinats, sobretot, a crear la infraestructura teatral que mai no hem tingut. Això fa que els primers resultats queden bastant lluny de la faramalla que pot caracteritzar intervencions més puntuals. Pel que fa al teatre, no caldrà insistir en el fet que dissenyar la programació d'una sala, per més important que la tal sala siga, i crear

la infraestructura teatral del País Valencià són problemes molt diferents, siga quina siga la perspectiva amb què se'ls considere.

I, per descomptat, en principi sembla més important la contribució a la recuperació i engegament del nostre teatre que no la subvenció puntual a grups o companyies o la programació d'un teatre. També cal dir que el Centre Dramàtic ha venut malament la seua imatge, que d'altres projectes, menors, gaudeixen de més —i immerescut— prestigi, que el desconcert dels professionals és gran i que una de les obligacions del seu director haurà de consistir a dur avant com més prompte millor un esforç aclaridor dels propòsits de l'entitat que ara passa a dirigir.

I pel que fa a la Fílmoteca Valenciana, em sembla que l'immediat director no ignora les tensions a les quals haurà de fer front, de la mateixa manera que sap que una fílmoteca del seu gust ha de ser necessàriament alguna cosa més que una sala mitjanament especialitzada en la projecció de pel·lícules interessants. Té, doncs, davant seu un terreny pràcticament verge, deixant de banda ara certs interessos que potser podrien interferir en els seus propòsits, per a dissenyar un projecte estimulante de Fílmoteca Valenciana.

Fora d'això, i vencent l'enrojolament personal en parlar així dels amics, tant Díaz Zamora com Muñoz Suay han acreditat amb escreix la seua dedicació professional i la seua honestetat estètica, com també el seu convenciment que resulta necessari dedicar moltes hores a problemes d'infraestructura si es pretén treballar seriosament. Tot i no conèixer els seus plans en la direcció de les entitats que en breu dirigiran, i confiant en la seua trajectòria personal i professional, es pot dir que es tracta de nomenaments molt encertats. I que podrien ardonir-se si al front de l'Institut Valencià de les Arts Escèniques i de la Música es col·loca la persona que tant ha fet perquè això siga possible. Jo, des d'ací, així ho suggerisc. □